

det, at Købmændene ikke køber Kornet — ikke blot det, at Bønderne ikke tilbyder det —, og man maatte da ind paa et Paabud om, at Købmændene skal købe, ligesom Maksimalprisen fører til, at Staten faktisk maa købe Kornet og eksproprierede det. Og saa kan man sige: Vi kan jo tvinge Købmændene til at købe til den Pris, men derfor kan man ikke tvinge dem til at sælge til samme Pris. Naar der foruden indenlandsk Korn ogsaa findes udenlandsk Korn, saa maatte man først til at bestemme, at de skal bruge det indenlandske, før de bruger det udenlandske, og kommer derved atter ind paa en hel Række Reguleringer i det enkelte, som Staten aldeles ikke magter. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem fra Lejre maa se, at det naturlige, rimelige, simple og virksomme er at stille sig paa det afgørende Standpunkt for en Kornpolitik, nemlig dette, at Staten som saadan skal sikre den fattige Befolkning billigt Brød, og dertil hører, at man sørger for, at der er Brødkorn nok i Landet, altsaa Indførsel, og at Staten, Samfundet som Helhed, bærer de Byrder, en saadan Hjælp kan kræve, akkurat som vi bærer alle de andre Byrder, som hele den store Nødstilstand overhovedet paalægger Samfundet.

Vi hørte jo saa det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) understrege hele dette Forhold paa langt kraftigere Maade. Han gav den højtærede Regering en saa varm Tillidserklæring, at jeg vel nok er berettiget til at sige, at Vejret var ved at gaa fra Regeringen i den Anledning. For det er nu dog saa sin egen Sag at have gode Venner, som man kan forlade sig paa, og saa pludselig føle en Omfavnelse saa varm, at der overhovedet ikke længere bliver Plads for nogen Selvstændighed for en selv; man er fuldstændig ædt, om jeg saa maa sige, med Hud og Haar. Denne Venskaberklæring maa naturligvis blive en Sag mellem Socialdemokraterne og Regeringen, og det kan vi for saa vidt ikke blande os i; men hvad jeg vil understrege, er dette, at det ærede Medlem fra Horsens fandt, at netop i alle disse Foranstaltninger var der en praktisk Virkeliggørelse af Socialdemokratiets Ideer, hvorfor han kun kunde hilse dem med Glæde og lovede, at saa længe Regeringen vilde gaa videre ad den Vej, skulde den have Socialdemokraternes varmeste Støtte. Hvis det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Horsens siger, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at den so-

cialdemokratiske Visdom ikke anbefales særlig stærkt derigennem. For een Ting maa vi dog straks faa Klarhed over, og det er, at dette Indgreb i Samfundsforholdene er et overordentlig kluntet Skridt, et overordentlig groft Middel, som man kan gribe til i en Nødstilstand, men som under normale Forhold, hvor det drejer sig om at faa Samfundets Kræfter udvikle stærkest muligt, vil vise sig ganske ude af Stand til at gøre Fyldest. Det er et kluntet og groft Middel, som i Virkeligheden efter de Erfaringer, vi nu gør, ingenlunde kommer til at staa som anbefalelsesværdigt Princip for en Samfundsstyrelse.

Men det ærede Medlem fra Horsens gjorde ogsaa sit til at svække Grundlovens § 82. Han anstillede en Række Betragtninger, bl. a. over en fattig Landarbejder, der kun har 8 Kr. om Ugen, og spurgte, om hans Ejendom ikke var lige saa hellig som de store Ejendomsinteresser for bedrestillede. Selvfølgelig er den lige saa hellig; men det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en fuldstændig Fejltagelse, idet § 82 netop drejer sig om Ejendomsrettens Hellighed, men ikke om det helt andet Spørgsmaal, det beklagelige i, at der er Mennesker i vort Samfund, som ejer for lidt. Hele den sociale Interesse i at hæve Underklassens Levevilkaar er jo noget helt andet end det Spørgsmaal at hævde enhver i den givne Tilstand, som Samfundet i Øjeblikket har, i den trygge og fulde Besiddelse af sin Ejendom. Hvis man rører ved denne Tryghed, saa rører man ved et af de allervigtigste Forhold, ud fra hvilket man kan tænke sig Samfundet udviklet, saaledes at flere og flere bliver bedre stillede i Retning af Besiddelse. Venstres Politik her i Landet er et straalende Vidnesbyrd om, hvordan netop den allerstrengeste Gennemførelse af Ejendomsrettens Begreb har gjort det muligt efterhaanden at hæve Befolkningsklasser op til større Velstand og bedre Levevilkaar. Husmandsstanden er et Vidnesbyrd om, hvad der er naaet i Aarenes Løb. Fra at være en forarmet og slidbetyngt Stand er Husmandsstanden nu rykket op under Levevilkaar, som tillader en Udvikling med de allerstørste Perspektiver, og noget saadant vil ogsaa komme for de Dele af Befolkningen, der omfatter færre og færre, men som endnu ikke er naaet ind i mere tilfredsstillende økonomiske Kaar. Men Arbejdet paa at fjerne disse uheldige og daarlige Forhold, under hvilke en Mængde Mennesker til daglig har for lidt,